

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ἐκ τῆς Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐκτίσις δραχμῆς 100. Ἐξωτερικῆς 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰτήσεων γραφίστα διατιμ. 50. Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλῶν ἐν γένει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελήνια 10. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέμητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 30 Ἰουνίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 31

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Τὸ ἀποφασίσανε. Θὰ πηγαίνανε νὰ ψαρέψουν. Καὶ θὰ πηγαίνανε αὐριο τὴν αὐγὴ. Πρὶν χαράξῃ. Γιατί ποῦδες ξέρε; Μποροῦσε νὰ γυρίσῃ ὁ μπάρμπα Θόδωρος, ὁ πατέρας τοῦ Μανώλη. Τὸν περιμένανε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Καὶ τότε δὲ θ' ἀφῆνε γιὰ κανένα λόγο νὰ τοῦ πάρουν τὴ βάρκα του. Ἄ! Μπᾶ! Μπᾶ! Δὲν θὰ τὴν ἔδινε ποτέ, γιὰ ἕλον τὸν κόσμο, ὁ μπάρμπα Θόδωρος τὴ βάρκα, τὴ «Μαρία».

— Καὶ ποῦ θ' ἀνταμωθοῦμε; ρωτᾷ ὁ Μάρκος.

— Στὴ βάρκα! Τοῦ λένε ἕλοι μαζί. Στὴ βάρκα!

— Στοῦ Ζάνα;

Στοῦ Ζάνα, βέβαια. Ποῦ ἄλλου; Ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὴν ἐπαυλὴ τοῦ Ζάνα ἦταν τὸ καλλίτερο μέρος. Ἐκεῖ ἀράζουσαν ἕλες οἱ βάρκες τῆς γειτονιάς.

Ἡ παρέα ἦταν σύμφωνη σὲ ὅλα. Σὲ ὅλα. Τὸ κάθε τι τὸ προβλέψανε, τὸ κανόνισαν. Καὶ μποροῦσε ποτέ νὰ γίνῃ λάθος; Ἀρχηγὸς τοῦ ψαρέματος, ἡ ψυχὴ τῆς ἐκστρατείας ἦταν ὁ Μανώλης. Ὁ Μανώλης καὶ μεγαλύτερος ἀπ' ἕλους ἦταν, δέκα χρόνων, καὶ εἶχε ξαναπάει στὸ ψάρεμα μὲ τὸν πατέρα του.

— Ὅλα θὰ πάνε πρῖμα, παιδιά. Ἀκούτε ποῦ σὰς λέω! φωνάζει ὁ Μανώλης, χώνοντας μὲ κάποιο καμάρι τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του. Μόνο, ταμουδιά! Ἄλλους δὲ θέλω. Ἐμεῖς οἱ ἔξ φθάνουμε. Ὅπου λαλοῦν πολλοὶ κοκόροι, ἀργεὶ νὰ ἐξημερώσῃ. Λοιπὸν ἄλλους δὲ θέλω.

— Λέτε νὰ πιάσουμε πολλὰ ψάρια;

Ῥωτᾷ ἔτσι δειλὰ κάπως ὁ Νίκος. Γιατί ὁ κακομοῖρης ὁ Νίκος δὲν ξέρει ἀπὸ ψαρέματα καὶ τέτοια. Μόλις εἶναι λίγες μέρες ποῦ κάθεται δῶ ἔξω. Πρῶτα καθότανε μέσα στὴν

κὴλῃ, στὴ Σαλονίκη. Κατὰ τὸ Λευκὸ Πύργο. Τί νὰ νοιώθῃ λοιπὸν;
Ἔλοι γελᾶσανε μὲ τὰ λόγια του.

— Χά! Χά! Χά! Ἔ! τὸν κακομοῖρη τὸ Νίκο!
Ὁ Μανώλης τὸν χτύπησε στὸν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ ἀγαπημένον του βιβλίον.

ήμο, σάν προστατευτικά, σάν χαϊ-
 δευτικά.
 — Έννοια σου, μωρέ Νίκο! Τι
 φάρι ποθεί ή ψυχή σου; Λαυράκι;
 Τσιπούρα; Μπαρμπούνη; Έ! θά τή
 έχης. Θά τή έχης.
 Φράτα. Ο Νίκος είναι πολύ εὐ-
 χαριστημένος. Θά φύγη, βέβαια, ἀπό
 τή σπιτί πριν χαράξη. Δηλαδή θά
 φύγη κρυφά. Όταν όμως φέρη κα-
 νέναν μεγάλο μεγάλο άστακό; Έ!
 Μπορεί τότε νά τόν μαλώση ο Πα-
 τέρας; Έπειτα, τή σχολεία κλεί-
 σανε πιά. Λοιπόν;
 Λοιπόν όλα γινήκανε όπως τή
 συμφωνήσανε.
 Πολύ πριν ξημερώση, μόλις χάρα-
 ξε, ο Νίκος άνοιξε σιγά-σιγά τήν
 πόρτα, γλίστρησε έξω, έκανε δύο
 τρία βήματα άργά, άργά, ύστερα τά-
 χυνε τή βήμα και σάν βρέθηκε στην
 όδω Άλατινί, έδωσε ού! τί τρεχάλα
 και βρέθηκε στη στιγμή εκεί στού
 Ζάνα.
 — Ά! Γειά σου, τού είπανε. Τέ-
 φερεις τή φωμί;
 — Άμέ! Και βέβαια τή έφερα. Τό
 πήρε κρυφά από τή ντουλάπι τής
 κουζίνας. Μά τί είναι ένα φωμί
 μπροστά στον άστακό που θά τούς
 πάη τή μεσημέρι; Και μπροστά σ'
 αυτόν τή ροφέ! Μά τί ροφέ!
 — Ά! Γειά σου, λοιπόν. Έλα!
 Ο Μανώλης τόν τράβηξε κοντά
 του και τού πέρασε στή λαϊμό μιά
 σακκούλα πάνινη. Ούφ! Πώς βρω-
 μούσε αυτή ή σακκούλα! Φρίκη!
 Και γιατί τού τήν περάσανε στή
 λαϊμό;
 — Άίντε. Για τή φάρια. Έσθ θά
 είσαι ή παραγιός μου. Στη σακκού-
 λα θά βάζουμε τή φάρια.
 — Αλλά που θά καμακίζω, λέει ο
 Παύλος. Θά είσαι ή παραγιός μας.
 Για ίδες έδω τή καμάκι!
 Ο Νίκος γύρισε και είδε. Μμμ!..
 Θεέ μου! Ένα μεγάλο, τόσο μεγα-
 λο πηρούνη! Πώ! Πώ! Ήταν για
 φόβο! Μακρό ως ένα μπόι.
 — Θά καμακίζω, λέει ο Παύλος.
 Για κοίτα δω. Νά! Έτσι θά καμα-
 κίζω τή φάρια.
 Έπιασε τή καμάκι με τή δυό του
 χέρια κι έκανε νά τή σηκώση.
 Μμμ!.. Έκανε νά τή σηκώση,
 όμως...
 — Κοίτα, κοίτα δω, Νίκο!
 Ο Νίκος κοιτούσε. Κοιτούσε τόν
 Παύλο που άγκάλιασε τή καμάκι και
 κατακόκκινος, τή σήκωσε, τέλος
 πάντων. φηλά.
 — Φάπ! Θά τή ρίχνω πάνω στή
 φάρι.
 Τή καμάκι έπεσε βαρό στην άμ-
 μουδιά.

Ο Νίκος πετάχτηκε.
 — Φοβήθηκες, Νίκο; ρώτησε ο
 Κώστας.
 — Χά! Χά! Χά! Πώς γελάσανε
 όλοι! Τόν κακομοίρη τή Νίκο!
 — Χμμ! Κακομοίρη, Νίκο! Έ-
 χουν νά δουν τή μάτια σου άκόμα!
 Φωνάζει ο Γιώργος.
 Νάι. Είχαν νά δουν τή μάτια του!
 Κάν και καν πράματα! Όμως ο
 Μανώλης βιάζεται.
 — Μπρός! Άφίστε τίς κουβέν-
 τες. Στη βάρκα και όδρομο. Οι πετο-
 νίες, Γιώργο;
 — Έτσιμες.
 — Μάρκο, τή καλάμια; Οι από-
 χες;
 Ο Μάρκος σήκωσε θριαμβευτικά
 τήν άπόχη. Μιά καινούρια άπόχη,
 κατακαινούργια.
 Στάθηναν όλοι σαστισμένοι, θαμ-
 πωμένοι, μιά δυό στιγμές.
 — Τή ξέρει ο πατέρας σου; ρωτά
 ο Παύλος.
 Τού Μάρκου τού ήρθε έτσι σάν
 προσβολή.
 — Έσένα τή ξέρει για τή καμάκι;
 Σώπασε ο Παύλος. Και κανείς άλ-
 λος δέ μίλησε. Χμμ!.. Τάχα ήταν
 ή άπόχη και τή καμάκι μονάχα; Ο
 καθένας από τούς φαράδες πρόσφερε
 κάτι για τή γενικό φάρμα. Κι αυτό
 τή κάτι πάρθηκε κρυφά από τή
 σπιτί. Χμμ!
 — Πρέπει νά πιάσουμε πολλά φά-
 ρια, λέει ο Μανώλης.
 Πολλά και πολλά! Άχ! Μιά κι
 ή ίδια σκέψη τούς πήρε όλους. Θά-
 πρεπε νά γυρίσουν με τή βάρκα γε-
 μάτη.
 — Μπρός! Η «Μαρία» στή νερό!
 διατάζει ο καπετάν Μανώλης.
 Όλοι πιάσανε, άλλος έδω, άλλος
 εκεί.
 — Έσθ κράτα τή δολώματα, λέει
 ο Κώστας τού Νίκου. Είσαι ή πα-
 ραγιός.
 Ο Νίκος πήρε στή ένα χέρι έναν
 παλιοτενεκέ, σκουριασμένο. Κάνει
 έ μέσα. Δέν έβλεπε καλά καλά τί.
 Κάνει που μύριζε βαρεία. Και στή
 άλλο ένα πακετάκι από έφημερίδα.
 Ένα πολύ μαλακό πακετάκι.
 — Βίρα! Όλοι, μαζί, παλληκάρια!
 φωνάζει ο καπετάνιος.
 — Γκγκ!.. Γκγκ!..
 — Γκγκ!..
 Βογγούν τή παλληκάρια σπρώ-
 χοντας. Ο Νίκος, θέλει κι αυτός
 νά τρέξη. Νά σπρώξη. Όμως ή έφη-
 μερίδα σιγά σιγά μαλακώνει. Τρουνά.
 Τά δάχτυλά του χώνονται, άγγιζουν
 κάτι μαλακό, γλυστό.
 Πφφ!.. Ο Νίκος άνατριχιάζει.
 Συχαίνεται.

Μπμπλούτς! Η βάρκα πέφτει
 στή νερό.
 Πιτσιλιές πετάγονται. Οι φαράδες
 σκουπίζουν τή πρόσωπο με τή μπρά-
 τσα.
 — Μπρός! Όλοι μέσα!
 Ο καπετάνιος διατάζει κι ο κα-
 θένας τρέχει. Άλλος στή τιμόνι, άλ-
 λος στή κουπί.
 Ο Νίκος προχωρεί διατακτικά.
 Μπαίνει στή βάρκα.
 — Ο παραγιός στήν μπάντα! φω-
 νάζει ο Γιώργος και δίνει στή Νίκο
 μιά σπρωξιά.
 — Ο παραγιός έδω! Φωνάζει ο
 καπετάνιος και τραβά τή Νίκο κον-
 τά του.
 — Τ' είν' έδω μέσα; Ρωτά ο
 παραγιός δειλά-δειλά.
 — Τή νού σου στή σκουλίκια!
 ξεφωνίζει ο Μάρκος.
 — Σκουλίκια είναι! φωνάζει άλ-
 λάζοντας χρώμα ο παραγιός. Τούρ-
 χεται νά τή πετάξη κάτω.
 — Τή νού σου στή σκουλίκια! Κα-
 κομοίρη μου! Σ' έφαγα! φοβερίζει
 ο καπετάν Μανώλης.
 Πφφ!.. Ο Νίκος άνατριχιάζει.
 Σκουλίκια! Πφφ!.. Δες και τού
 χύνουν κρόν νερό στήν πλάτη...
 Πφφ!.. Τί σιχασιά!
 Άχ! Η βαρκούλα τί ώραία που
 φεύγει!
 Ο καπετάνιος είναι στή τιμόνι.
 Ο Κώστας τραβά κουπί. Ο Γιώρ-
 γος έτοιμάζει τίς πετονιές. Ο Μάρ-
 κος, είναι πανέτοιμος κρατώντας τήν
 άπόχη, ο Παύλος, όρθιος πίσω στήν
 πρύμνη, στήριζεται με καμάκι στή
 καμάκι. Ο Νίκος συμμαζεμένος σέ
 μιά γωνιά, και στήν πύρρα, βαστά
 στή ένα χέρι τή τενεκεδάκι, στή άλ-
 λο τή πακέτο με τήν έφημερίδα και
 στή λαϊμό του κρέμεται ή πάνινη
 σακκούλα. Πφφ!.. Τούρχεται νά
 σκάση από τή βρώμα και τή δάχτυ-
 λά του χώνονται όλοένα μέσ' τή γλυ-
 στέρη σκουλίκια.
 Άχ! Η βαρκούλα τί ώραία που
 φεύγει, φεύγει σ' ανοιχτά!
 Είναι μέρα πιά! Νά! Ο ήλιος
 βγήκε.
 Είναι μέρα για τή καλά. Οι βο-
 σκοί φέρνουν τίς γελάδες νά βοσκή-
 σουν εκεί στή χορτάρι τής άκροθα-
 λασσιάς. Κότες και κοτόπουλα τρι-
 γυρνούν στή δραμάκια τών συνοικι-
 σμών. Στην όδω Άλατινί άρχισαν
 νά κυκλοφορούν τ' αυτοκίνητα. Οι
 πατεράδες ξεκινούν για τή δου-
 λειά τους.
 Η ώρα περνά. Στις οικοδομές έδω
 και πολλήν ώρα έχουν πιάσει δου-
 λειά οι έργάτες. Ο ήλιος άρχισε νά
 καίη.

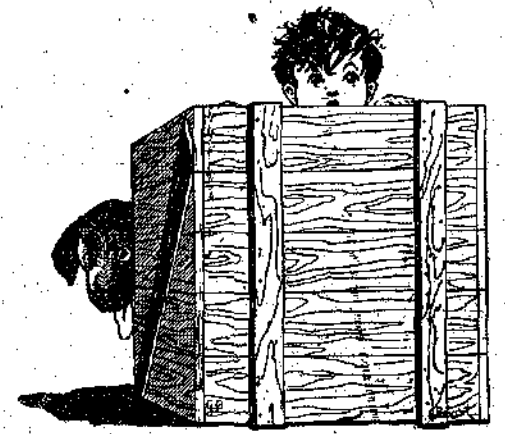
ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΔ' — Λαθρέμποροι

Έτσι πικρά μετάνιωσαν τή Σκαλιστήρι. Μά ήταν άσφα. Τό μόνο που
 είχε νά κάνει τώρα, ήταν νάκούη τούς «πειρατές» μή τόν πετάξουν στή
 θάλασσα, και νά παρακαλή τή Θεό νά τελειώση καλά τή μεγάλο αυτό τα-
 ξίδι, για νά ξαναδύ μιά μέρα τή μαμά του, τόν μπαμπά του, τή Μπέ-
 μπα, τή θεϊό-Μιχάλη και τή Μαργαρώ... "Ω, όλοι αυτοί τώρα θά τόν
 έκλαιγαν για χαμένο, για πνιγμένο. Τί κακό, τί κακό!..
 Όστόσο ή γαλήνη έξακολουθούσε. Τό άεράκι μόνο μικρά κύματα σή-
 κωνε στή θάλασσα, μα φούσκωνε καλά τή πανιά και τή καράβι έτρεχε πιο
 γοήγορα κι από βαπόρι. Κάθε τόσο, έμπαινε και στεκόταν σέ διάφορα
 λιμάνια, μα πάντα νύχτα, στή σκοτεινά, και πολλές φορές μπροστά σ'
 έρημα άκρογιάλια. Εκεί τή περιμέναν κάτι άνθρωποι με άγριόμοτρα σάν
 τών «πειρατών», και φόρτωναν ή ξεφόρτωναν κρυφά κασσόνια, βαρέλια,
 δέματα, σακιά.

Τό Μπέμπη δέν τόν παραφιναν ούτε νά τούς βλέπη, ούτε ν' άκούη
 τίς σιγανές διμιλίες τους. «Φύγε σ' από δω! τού έλεγαν, πήγαινε στή δου-
 λειά σου!» Κι ο μικρός μούτσος δέν μπορούσε νά καταλάβη για ποιό λό-
 γο φόρτωναν και ξεφόρτωναν
 εκείνα τή έμπορεύματα— για-
 τί τί άλλο θά ήταν; καρέδες,
 ζάχαρες, ρύζια, καπνά και κα-
 θεξής— με τόσες προφυλάξεις
 και με τέτοια μυστικότητα, σά
 νάκαναν κανένα κακούργημα.
 Έπιτέλους μιά μέρα ά-
 νακάλυψε τή μυστήριό. Στε-
 κόταν πίσω από ένα παλιό
 κασσόνι που τού έλειπαν δυό
 πλευρές— ή άπάνω κι ή πτω-
 νή— και χρησίμευε για σπιτά-
 κι σάν Άζόρ, τόν παραβό-
 σκυλο. Ο Άζόρ άγαπούσε πολ-
 λή τόν Μπέμπη και συχνά, μέ-
 σα σ' αυτό τή κασσόνι, κοιμόνταν κι οι δυό. Εκεί λοιπόν κρυμμένος, έ-
 κείνη τήν ήμέρα, άκουγε μιά διμιλία που έκαναν μεταξύ τους δυό «πειρατές».

— Άσκημη δουλειά, έλεγε ο ένας. Αυτός ο μικρός είναι πονηρός.
 Κάνει τόν κουτό και δέ λέει τίποτα, μα είναι άδύνατο, τόσον καιρό μέσα
 στή καράβι, νά μην καταλάβε πώς κάνουμε κοντραμπάντο. Κι άμα
 γυρίσουμε άπ' τή ταξίδι, θά μάς μαρτυρήση και θά μάς τσακώσουν.

— Δες νά τή καμή αυτό;
 — Δέν έξω τίποτα. Είναι πονηρός, σου λέω!
 — Τότε λοιπόν νά πάρουμε τή μέτρα μας και πριν φτάσουμε στή
 Άφρική.
 — Νά τόν δώσουμε για φαί στή σκυλόφαρα;
 — Άμ' τί άλλο;
 Η διμιλία δέν άκουγόταν πιά. Τρομαγμένος, ο Μπέμπης έβγαλε τή
 κεφάλι του κι είδε τούς δυό κακούργους νάπομακρύνονται. Μιλούσαν
 άκόμα, και βέβαια έθλέγαν πού, πώς και πότε έπρεπε νά τόν ρίξουν στή
 θάλασσα μην τούς μαρτυρήση.
 Έκαναν λοιπόν κοντραμπάντο! Είχε άκούσει κι άλλη φορά
 αυτή τή λέξη ο Μπέμπης κι όταν ρώτησε τή μπαμπά του, τού είπε πώς
 έσημάνει λαθρέμπορο. Εκείνοι που τή κάνουν, οι λαθρέμποροι, τε-
 βγάζουν και μάζουν έμπορεύματα κρυφά, για νά μην πληρώνουν στή τε-
 λωνείο. Κλέβουν δηλαδή τή δημόσιο, κρατώντας πώς όφελός τους τή λε-
 πτά που θά πλήρωναν άν έκαναν τίμιο, φανερό έμπόριο— τούς δασμούς
 που λέγε, τούς φόρους— κι όταν τούς τσακώνουν, τούς τιμωρούν πολύ
 άδυστηρά. Γι' αυτό φοβόνταν οι λαθρέμποροι μην τούς μαρτυρήση ο Μπέ-
 μπης κι ήθελαν νά τόν ξεκάνουν.
 Άρχισε νά κλαίη, άγκαλιάζοντας τόν άγαπημένο του παραβόσκυλο,
 και νά θρηνη...
 (Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ο μεγάλος βεζίρης Άλή-πασάς
 ήταν γεννημένος τήν ίδια μέρα με
 τόν Σουλτάν Άζίζ, με τή διαφορά
 πώς ο Άλής είχε γεννηθεί τέσσερις
 ώρες πρωτότερα από τόν Σουλτάνο.
 Αλλά, έννοείται, τή ήξεραν όχι μόνο
 οι δυό τους, μά και άλλοι πολλοί.
 Μιά μέρα, ο Σουλτάνος θέλοντας
 νά δοκιμάση τή πνεύμα τού Άλή,
 τόν ρώτησε μπρός σ' έπίσημο κόσμο:
 — Ποιός από τούς δυό μας είναι
 μεγαλύτερος, πασά μου;
 Δέν πρόθεσε, βλέπετε, «στήν ή-
 λικία» έπίτηδες. Άν λοιπόν ο Βε-
 ζίρης άποκρινόταν: «Εγώ», θάπε-
 φτε δξω, γιατί δέν ταίριαζε νά πη
 σ' ένα Σουλτάνο πώς ο βεζίρης του
 ήταν μεγαλύτερος, που μπορούσε νά
 σημαίνει και άνώτερος. Άν πάλι έ-
 λεγε: «Εσείς», θά φανόταν ταπει-
 νός αλκοδολακας, πράμα που δέν τή-
 θελε ούτε αυτός, μά ούτε και ο Σουλ-
 τάνος τή περιμένε από τόν περιφημο
 Άλή-πασά. Βγήκε λοιπόν από τή
 δύσκολη θέση που τόν έφερε ή έρω-
 τηση, με μιάν έξυπνη άπάντηση:
 — Μεγαλειότατε, είπα, έκαμα και
 στή γέννησή μου, δε κάνω πάντα
 για Σας. Έσπευσα νά Σας προ-
 παντήσω.
 Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΝΟΥΝΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

« Πάντα μου έστελνε κάτι τι χρήσιμο, εξακολούθησε η Κατίνα. Φέτος αυτό τό... περιττό; Έπειδή είμαι φτωχιά, δεν πρέπει να έχω κι' εγώ ένα ωραίο δαχτυλιδάκι;... Αυτό θα συλλογίστηκε κι' η χρυσή μου ή νουνά. «Κάθε χρόνο, θά ειπε, της χαρίζω ύφρασμα και νήματα. Μά είναι πρωτοχρονιάτικα δώρα αυτά; Γιατί να μην της στείλω κάτι που να το χαρή σαν κορίτσι, μέρα που είναι; Αν ήταν μικρότερη, μιá κούκλα. Τώρα που είναι μεγάλη πιά, ένα δαχτυλίδι. "Άς τό φορέι κι' αυτή ή καίμενη. Είναι φτωχιά, μά έχει νουνά πλούσια! — "Α! ποδ τό βρήκες αυτό τ' ωραίο δαχτυλίδι; — Μοῦ τό χάρισε ή νουνά μου!»

Και δός του δάκρυα ή Κατίνα και πηδήματα, και γέλια, και χάρές.

Όττε θυμάταν πιά πώς υπάρχουν στον κόσμο και μηχανές για ράψιμο Κι' όταν έπεσε να κοιμηθῆ, εύτυχισμένη, φύλαξε τό δαχτυλίδι στο κουτάκι του και τό έβαλε κάτω από τό μαξιλάρι της.

Πόσα χρόνια είχε να τό κάμη αυτό ή φτωχιά όρφανή! Από τότε που ζούσε ό μακαρίτης ό πατέρας της και της έφερνε κανένα καθρεφτάκι ή κανένα τόπι.

Ότόσο ή χήρα μητέρα συλλογιόταν:

— Περιέργο μοῦ φαίνεται... Είναι για μάς τέτοια δώρα;... Αλήθεια, για να της κάνη χαρά, ή νουνά της μπορούσε να της στείλη κι' ένα στολίδι. Μά φτηνό, ανάλογο με τη θέση μας. Αυτό είναι δαχτυλίδι άξιας. Πάει να τό φόρη ή Κατίνα με τό φτωχόρουχα της και με τό θυμιά, κάποτε, παπούτσια της;... Τελοσπάντων, άς τό φυλάξη. Καμμιά φορά ή τύχη αλλάζει...

Τήν άλλη μέρα Πρωτοχρονιά. Στο σπίτι της νουνάς, τό πρωί, πήγε πρώτη ή Κατίνα.

— "Ω νουνά μου, χρυσή μου νουνά! της ειπε φιλώντας της τό χέρι. Πώς να σάς ευχαριστήσω γι' αυτό τό έξοχο δώρο που μου κάματε;... Δέ μου ταιριάζει βέβαια, γιατί είμαι ένα φτωχό κορίτσι. Μ' άφου μοῦ τό χαρίσατε σεις, θά τό φορώ για να θυμάμαι πάντα την καλοσύνη σας!... Πάντα μου κάνατε ωραία και... χρήσιμα δώρα. Σας βεβαιώνω όμως πώς ποτέ μου δεν ένοιωσα τόση χαρά, έση, φέτος που μοῦ στείλατε αυτό τό περιττό!

«Καλέ, τί λέει αυτή!» συλλογιόταν ή νουνά καθώς της μιλούσε ή βαφτιστικιά της. «Ποιό θά φορή; Ποιό είναι περιττό; Η μηχανή που της έστειλα;...»

«Αλλά μιá στιγμή, καθώς σήκωσε τό χέρι της ή Κατίνα, λέγοντας «αυτό τό περιττό», ή νουνά είδε στο δαχτυλό της ένα δαχτυλίδι. Τό κάταξε καλύτερα και τό γνώρισε: "Ήταν τό δαχτυλίδι που είχε αγοράσει για τη Σοφία!

«Άμέσως τά κατάλαβε όλα: "Ο Βασιλης είχε κάνει λάθος. Μπέρδεψε τά δώρα που του είχε δώσει. Κι' αντί να πάη τό δαχτυλίδι στο σπίτι της Σοφίας, τό πήγε στο σπίτι της Κατίνας.

«Αμή τη μηχανή; Που να την είχε πάει άραγε; Στης Σοφίας ή της Νίκης; Γιατί και για τη Νίκη, μιάν άλλη μικρή βαφτιστικιά της, του είχε δώσει ένα πακέτο που είχε μέσα μιá κούκλα.

Και φανταζόταν τά μούτρα της Σοφίας, είτε ή κούκλα της είχε πάει είτε ή μηχανή. Μά κι' ή μικρή Νίκη δε θά φουρκίστηκε λιγώτερο, άν, αντί για ένα παιχνίδι της ηλικίας της, έλαβε μιá μηχανή για να ράβη άσπρόρουχα!

«Έπρεπε να έπιγράψη τά πακέτα. "Αν δεν ήξερε γράμματα ό όπτηρέτης, ήξεραν όμως εκείνοι που θά τά λάβαιναν. Και θάδλεπαν άμέσως τό λάθος.

«Τώρα; Τί να πῆ; Μπορούσε ποτέ να κόψη τη φόρα και τη χαρά της Κατίνας, λέγοντάς της: «Βγάλε γρήγορα και δός μου αυτό τό δαχτυλίδι! Δεν είναι δικό σου. Έσένα σου άγόρατα, πάλι ένα πράμα χρήσιμο, μιá μηχανή!»;

«Αδύνατο! "Η νουνά δεν ήταν καθόλου παραφρασμένη, ούτε τα είχε χαμένα, όπως είχε πῆ στη φούρκα της ή Σοφία. "Απεναντίας, άν και ηλικιωμένη, τά είχε πολύ σωστά, κι' ήταν γυναίκα και με νοῦ και με καρδιά. Άμέσως κατάλαβε τί είχε γίνει στην ψυχή της φτωχιάς όρφανής, τη στιγμή που έλαβε τό πλούσιο εκείνο δώρο. Μήπως και τώρα δεν την έδλεπε μπροστά της μεταμορφωμένη από χαρά; Και μήπως δεν άκουγε τά λόγια της, που αυτή ή χαρά και ή συγκίνηση της τά διαγόρευαν;

— Ναι, κόρη μου, της ειπε χαμογελώντας γλυκά: φέτο, δεν ξέρω πώς μου ήρθε να σοῦ χαρίσω αυτό τό δαχτυλίδι. "Ίσως συλλογίστηκε πώς μεγάλωσε πιά αρκετά και πώς μπορείς νάχης και κάτι... περιττό, να φορής και σύ, σαν κορίτσι, ένα όμορφο στολίδι...

— Που θά λέω πώς μου τό χάρισε ή χρυσή μου ή νουνά! φώναξε άκράτητη ή Κατίνα. Ποιός μπορεί να πῆ τίποτα; Είναι φτωχιά, μά έχω νουνά πλούσια που μάγαπάει!

«Η νουνά τη χάιδεψε χωρίς να της πῆ τίποτ' άλλο για τό δαχτυλίδι. Και σε λίγο ή Κατίνα την άποχαιρέτησε.

«Νά ιδούμε τώρα τις άλλες», συλλογίστηκε ή νουνά. «Θά έρθουν κι' αυτές, δεν μπορείς.

Και να, κατά τις έντεκα, κι' ή Σοφία.

Μόλις είδε τά μούτρα της, ή νουνά κατάλαβε άμέσως πώς ατήνη είχε πέσει στο λαχείο ή μηχανή. Είχε μιá τόσο άσυνήθιστη σοβαρότητα κι' άξιοπρέπεια! "Έβλεπε τον άνθρωπο που είναι πειραγμένος, μά δεν καταδέχεται να τό δείξη για να μην ταπεινωθῆ.

«'Ηρθα να σάς ευχαριστήσω για τό ωραίο σας δώρο, άρχισε να λέη μουδιασμένη. Μά ήταν άνάγκη να ξεδευτήτε τόσο πολύ; Κάτι μικρότερο θά μοῦ έφτανε... "Ω, και πολύ μικρότερο! Για να δείχνη μόνο πώς με θυμάστε και μάγαπάτε...

«Όστε ή Νίκη έλαβε την κούκλα της» συλλογίστηκε ή νουνά. «Ατήνη όμως ποδ κοροϊδεύει κιόλα, της χρειάζεται ένα μαθηματάκι. Δεν έχει καλό χαρακτήρα. Μά ούτε μεγάλη έξυπνάδα, κι' άς κάνει την έξυπνη. "Αλλη θά καταλάβαινε πώς έγινε λάθος. Στην Κατίνα μπορούσα να χαρίσω κι' ένα δαχτυλίδι. Ποτά όμως στη Σοφία μιá ραπτομηχανή! Δεν τό κατάλαβε; Πίστεψε πώς αυτό ήταν πραγματικά τό δώρο της; "Έπρεπε να μ' ευχαριστήση χωρίς αυτό τό πειραγμένο και κοροϊδευτικό ύφος. Τό κάτω-κάτω της χάρισα κάτι τί, δεν της πήρα τίποτα. Κι' αυτή μόνο που δέ μ' έβρισε. Τώρα να τη μάθω εγώ!

Και κόθοντας τις ψεύτικες ευχαριστίες της βαφτιστικιάς της: — Θά παραξενεύτηκε όμως λίγο, της ειπε, που σοῦ χάρισα μιá μηχανή.

— Τό μολογῶ, ειπε ή Σοφία. Δεν περίμενα... δηλαδή περίμενα...

— Καί, μιá ξέρετε γιατί προτίμησα αυτό;

— "Οχι... δεν ξέρω...

— Γιατί μοῦ έχουν πῆ πώς δεν σοῦ παραρέσει ή νοικοκυροσύνη. Τά μαθήματά σου μόνο κάνας, κι' έπειτα λούσο και διασκέδαση. "Η μαϊμά σου μοῦ παραπονιόταν μιá μέρα πώς δεν κοιτάς παρά τί θά φορέσης και

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Τούς φαινόταν πώς όλος εκείνος ό κόσμος έπρεπε να εργάζεται για νάχουν αυτές στέγη να κατοικοῦν, φαί να τρώνε, άνάπαυση, διασκέδαση — για ποῦν άλλον ήταν ή μπάντα του κ. Ρετό; — και πώς κι' ή φρεγάδα άκόμα θά γινόταν μόνο και μόνο για να γυρίσουν αυτές στην Εύρώπη μ' όλη τους την άνεση.

«Ενα ναύαγιο ήταν ίκανό να μεταβάλη την τάξη των πραγμάτων; Είτε σ' ένα έρημονήσι βρισκονταν, είτε σε μιá αϊθουσα της Καλκούτσας ή του Δονδίου, είτε στο «καρρέ» των άξιωματικών της "Η ρ α σ, πάντα ήταν αυτές οι ίδιες, ή μίστρες "Ομόλου του συνταγματάρχη, κι' έπρεπε να κρατούν τη θέση τους, να είναι λ α τ δ ε ς, να παρουσιάζονται πάντα γαντοφορημένες και νάντιμετωπίζουν με γαλήνη τις κακοτυχίες. Αύτη ήταν ή θεωρία.

«Ο Χάνδος όμως άρχισε να τις κλονίζει, όνομάζοντας έρωτικά την κυρία "Ομόλου και την άδερφή του π ρ ι γ κ ι π έ σ σ ε ς. Εκείνος, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, εργαζόταν άπ' την πρώτη ώρα. "Οχι μόνο δεν τον έφόβιζε κανένα επάγγελμα, παρ' άπεναντίας ήθελε να τά κάνει όλα. Και ξυλοουργός ήταν, και μεταλλευτής, και γεωργός, κι' ό,τι θέλετε. Κι' σ' όλη αυτά, έβαζε τόσο ζήλο, ώστε ήταν ένας από τους καλύτερους, τούς πολυτιμώτερους βοηθούς του Παύλου.

— Είναι οικογενειακό μας, άπαντούσε ό Χάνδος στα συχαρητήριά του. Ροβινσών δεν είμαι; "Εμεις φαίνεται, είμαστε γεννημένοι για να ζούμε σε άγρια νησιά. Νά, έδω εγώ είμαι στο στοιχείο μου.

«Αλήθεια, θάλεγε πώς στα στήθη του Χάνδου είχε μεταδοθει τό αϊερόν πυρ» του φανταστικού του προγόνου. Δεν ήταν μόνο ενεργητικός, δραστήριος, αλλά κι' έφευρετικός, πολυμήχανος. Είχε μάθει απέξω όλα τά περιστατικά του άγαπημένου του ήρωα κι' αυτή ή γνώση του έφερε πολύ χρήσιμες άναμνήσεις. "Έτσι πρώτος αυτός σκέφθηκε να χρησιμοποίηση τις λυγαριές κι' άλλα τέτοια φυτά του νησιού για να πλέξη κανίστρια, σκακινιά, τραπεζάκια, και πάλι χάρη σ' αυτόν δεν έχασαν την πρώτη συγκομιδή του σταριού, που βρέθηκε ώρμη για θειασμό σε τρεις μήνες. Φαινόταν τόσο ευχαριστημένος.

«Αλλά ποιός θά τό περίμενε; "Υστερ' από ένα μήνα, ή Σοφία είχε μάθει να ράβη με τη μηχανή της. Κι' είχε άρχισε να βοηθά τη μητέρα της σ' όλες τις δουλειές του σπιτιού. Τελοσπάντων ή Σοφία έχει αλλάξει.

«Η Κατίνα όμως είναι πάντα ή ίδια. Δουλεύει μέρα-νύχτα κοντά στη μητέρα της, και βάζει κατά μέρος όσα λεφτά της περισσεύουν για να αγοράση μηχανή. Τό δαχτυλίδι της νουνάς τό έχει φυλαγμένο και σχεδόν ξεχασμένο σ' ένα συρτάρι. Τό θυμάται καμμιά φορά, τό βγάζει, τό κοιτάζει και ξανααντίθει όλη εκείνη τη χαρά που ένιωσε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. "Έχει κατάλαβει όμως πώς δεν της ταιριάζει να τό φορή και τό ξαναφυλάει άμέσως.

«'Άς βρισκαται!» συλλογιέται.

(Διασκευή) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ

ΧΕΛΩΝΑ, ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

«Δε χορεύουμε, σκαντζόχορη, να γλενηθούμε και λίγο;»

«Τώρα τώβρες, χελωνίτσα μου, που θ' άρχίσωμε... τον τρώγο;»

Και ή 'Αλεπού, σαν ποῦχε γνώση, τρέχει και τους δυό να σώση:

«Μπορ κορμάκια για χορό! Τρελλοί θάσαστε, θαρῶ... μάθετε τό άγαπασμένο σώμα σου, και σύ, χελώνα, στοῦ κωνικού σου τον κωνόνα κρόνου!»

«Τόν 'Αητό θωροῦ, καινασμένο κωνόνο... τρέχω να κρωπῶ κι' εγώ!»

— 'Αλεπού, ποδαι από σόι, τά όρμηνεύει... όσα δεν τρώει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

"Απορούσε πώς δεν μπόρεσε να καταλάβη τη μεγάλη του αξία πρωτότερα και σνεγοχωριόταν που έβλεπε ακόμα τον Παύλο να τη μεταχειρίζεται σαν έν' άνοητο κορίτσι του κόσμου. Βέβαια δεν θα την ενόμιζε ικανή γι' άλλο παρά να θυμάται και να νοσταλγή τις διασκεδάσεις της και τους χορούς της. Συχνά η σκέψη αυτή την έκανε να δακρύζει.

"—Γι' αυτόν, έλεγε μέσα της, δεν είμαι παρά μια κούκλα, καλή μόνο για να βάζω ώρατα φορέματα και να κάνω φιαούρα στα σαλόνια. . ."

Μα και γιατί άλλο ήταν, πραγματικώς :

"Ο Χάνδος, κι' αυτός φαινόταν να συμπεριζέται την περιφρόνηση του Παύλου για τις δυο κυρίες που τις ώνόμαζε ειρωνικά πριγκιπέσες.

"Νά, ώρατα λευλούδια για τις πριγκιπέσες, έλεγε. . . Νά, πορτοκάλια για τις πριγκιπέσες. . . Α, είναι μακριά για τις πριγκιπέσες. . . Είναι καλά για τις πριγκιπέσες."

Σά νάλεγε : για τις άνοητες, τις άνικανες, τις άχρηστες, τις γελοίες. . .

Μια κρέμα ή Άνθη δεν μπόρεσε να κρατηθή. Και φώναζε :

"Ναί, για τις πριγκιπέσες. . . Μα τί νομίζετε ; Κι' εγώ, αν ήθελα, δεν θα μπροδούσα να έργασθώ :

"—Εσύ ! "Οχι δά ! αποκρίθηκε ο Χάνδος. Και τί εργασία μπορείς να κάνης ; Μόνο να ζωγραφίζης στο λεύκιωμα και να παίζης στο πιάνο που θα σου φτιάσουμε σε δυο-τρία χρόνια !

"Καθόλου, κύριε ! Έννοω εργασία άληθινή. Για τόσο άνικανη μ' εχεις ; Εγώ λοιπόν θα σου αποδείξω τώρα άμέσως πως είσαι γελασμένος. Νά, θα πω του Κάζη να μαζήση να σάς ετοιμάσω εγώ το άποψινό γεύμα.

"Για τόνωμα του Θεού ! φώναξε με τρόμο τάχα ο Χάνδος. "Α, όχι, εγώ δεν έννοω να μη φάω άπόψε. "Άφησε τον Κάζη να κάμη τη δουλειά του που την ξέρει τόσο καλά. Κι' αν θέλγς σου να μας δείξγς την ικανότητά σου, διάλεξε τίποτ' άλλο που . . . να μην τρώγεται ! Νά, ο Παύλος με μεγάλη του ευχαρίστηση θα σε χρησιμοποιούσε στο μεταλλωρυχείο ή στο χυτήριο.

"Η Άνθη δεν είπε τίποτα, άλλα πήρε μια άπόφαση.

(Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Αλλοίμονο ! Τα καλά πνεύματα έκαναν τον κουφό, και τα κακά έχόρευαν. Ένα δαιμονικό χορό μπροστά στα γουρλωμένα μάτια του.

Στο τέλος οι φωνές του έπαψαν. "Από το στόμα του έβγαине μονάχα ένας ρόγγος και στο τέλος σάπασε όλότετα.

"Η τελευταία βουρδουλιά ούτε το πιό έλαφρό τίναγμα δεν προκάλεσε στο κορμί του, που ήταν σωριασμένο άψυχο σαν ένα ματωμένο κουρέλι.

Είχε λιποθυμήσει.
— Πάρτε τον άπ' εδώ και φέρετέ τον πάλι στις αίσθήσεις του, είπε ο Νγκουγιέν.

"Ο Τσοϋ άρπαξε τον άναίσθητο Μό, τον έριξε στους ώμους του και τον έπηγε ίσως στο πατάμι. Έκει τον έδεσε ένα σχοινί γύρω από την μέση, τον ζόγισε δυο τρείς φορές στον άέρα όπως ζυγίζει κανείς μια πέτρα που θέλει να πετάξη και μπλοϋμ ! του έδωσε μια βουτιά στη μέση του παταμού, εκεί που ήταν δυνατότερο το ρεύμα, χωρίς ν' άφιση την άλλη άκρη του σχοινοϋ.

"Ο Τσοϋ καθόταν καίψύλαγε τον Μό που ήταν κορματισμένος ψηλά μέσα στο σακκούλι.

"Η δραστήρια αυτή θεραπεία, μπορεί να μην ήταν ή πιό κατάλληλη αλλά όστόσο φάνηκε πολύ άποτελεσματική.

"Ο Μό συνήλθε στη στιγμή και σύμφωνα άλλωστε με την επιθυμία του καινούργιου του άφέντη και βγήκε κολυμπώντας στη στεριά με τη βοήθεια του Τσοϋ που τον τραβούσε με το σχοινί.

— Κάθισε να ξεκουραστής, λιγάκι, του είπε με συγκατάθεση ο Τριέν-Κόατ. "Ο άρχηγός μας πεινάει και περιμένει από σένα να το ετοιμάσης ένα πλούσιο γεύμα. "Α, και να ξέρης κιάλας πως ο' έχει συστήσει ιδιαίτέρως σε μένα για να σε περιποιηθώ όπως πρέπει όταν τύχη ανάγκη.

— Είναι πολύ καλός, πάρα πολύ καλός, έκανε ο Μό αναστενάζοντας. Μην ξεχάσης να τον ευχαριστήσης από μέρους μου.

"—Ω, δεν είναι ανάγκη ! είπε ο Σημαδευμένος.

Και γύρισε άλλοϋ το πρόσωπό του για να μπορέση να γελάση έλεύθερα. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' Τό φέρετρο

"Η άλήθεια είναι πως ο Μό την είχε γλυτώσει πολύ φθηνότερα άπ' ό,τι ήλιπζε.

Κι' αυτός ο ίδιος άπορούσε που ο Νγκουγιέν είχε δείξει τέτοια άνεξικασία άπέναντί του και κατά βάθος κολακευόταν κιάλας που ένα τέτοιο έπίσημο και σπουδαίο πρόσωπο σαν τον Νγκουγιέν τον έκανε την τιμή να τον προσλάβη στην ύπηρεσία του ενώ μπορούσε να διαλέξη όποιον ήθελε. Αυτό έσήμαινε ότι τον εκτιμούσε περισσότερο άπό τους άλλους όπηρετες και το καλύτερο που αυτός ο ίδιος ο Μό είχε να κάνει, ήταν να φανή πως έμενε ένθουσιασμένος γι' αυτή την προτίμηση.

Τό πρωινό επέρασε χωρίς άλλο έπεισόδιο.

"Ο Μό θέλησε να φανή άξιος του σπουδαίου τίτλου του άρχιμαγειρου που του είχαν δώσει κι' έβαλε τα δυγατά του να μαγειρέψη τα πιό έκλεκτά φαγητά.

"Όστόσο ή τωρινή του θέση δεν τον έκανε να ξεχάση τη μικρή του κυρία και έφερε στη Σιμόνη ένα δίσκο όπου είχε βάλει τις πιό εκλεκτές μερίδες. Την Τι-Σάϋ την περιποιήθηκε πολύ λιγότερο γιατί της κρατούσε κάκια από την παρασμένη μέρα.

Και τον έαυτοβλή του φυσικά δεν τον ξεχάσε. Έβαλε μερικά καλά κομ-

μάτια κατά μέρος, και με κίνδυνο να πνιγη ή να ζεματισθή, τα κατέβασε βιαστικά την ώρα που τα σερβίριζε, σε μια στιγμή που ο άγρυπνος φύλακας του είχε γυρισμένες τις πλάτες.

"Η συμμορία δεν φαινόταν πολύ βιαστική να φύγη από το παλιό καραβάν-σεράγι. Όπου ήταν τόσο καλά στεγασμένη και βολεμένη.

Γύρω από τις καλύδες φύλαγαν μέρα νύχτα οι σκοποί κι' έτσι οι ληστές ήταν άσφαλισμένοι από κάθε ξαφνική έπίθεση των Γάλλων, μ' έλο που μια τέτοια πιθανότητας άποκλείονταν σχεδόν έντελώς.

Μετά το φαγητό ο Νγκουγιέν εξαπλώθηκε για να πάρη τον μεσημεριανό του ύπνο, κι' ο Μό μπόρεσε κι' αυτός να ήσυχάση κάπως. "Όστόσο από διάφορα σημάδια κατάλαβε πως, παρά την φαινομενική έλευθερία που του είχαν δώσει, οι πειρατές δεν τον άφιναν ούτε στιγμή από τα μάτια τους.

"Άλλωστε όπηρεχαν κι' ένα σωρό άλλα πράγματα που προκαλούσαν σε μεγάλο βαθμό την περιέργειά του. Πρώτα άπ' όλα, μια μυστηριώδης συζήτηση, ένα συμβούλιο που έγινε μέσα στην καλύδα του Νγκουγιέν, κι' όπου δεν έλαβαν μέρος παρά μονάχα ο άρχιπειρατής, ο Τσοϋ, ο Τριέν-Κόατ και δυο νεοφερμένοι, άγγελιοφόροι δίχως άλλο.

Οι άγγελιοφόροι αυτοί ήταν ντυμένοι με κάτι σταχτιά κουρέλια κι' από πάνω τους είχαν ριγμένο έναν φάθινο μανδύα. Στο κεφάλι τους φορούσαν παλιά φάθινα μωτερα κάπέλλα, κι' ήρθαν στον καταυλισμό τρέχοντας, με γοργά και μικρά-μικρά βήματα, τον ίδιότυπο αυτό βηματισμό που συνηθίζουν οι Τριγκινέζοι και που είναι άξιος να διατηρήσουν επί μέρες όλόκληρες. κάτω από τον ήλιο ή κάτω από τη βροχή, περνώντας από μέρη άδιάβατα για ένα Εύρωπαίο, χωρίς να δείξουν ποτέ πως κουράστηκαν.

"Έφυγαν τρέχοντας, πάλι, με το ίδιο βήμα, δεν πήραν όμως τον ίδιο δρόμο άπ' όπου είχαν έρθει. "Ο ένας διευθύνθηκε προς το Γιέν-Μπαίν και ο άλλος κατά το Ηού-Τό.

Τι είχαν έρθει να πουν στον "Ασπρο Λύκο ; Και ποιά ιδιαίτερη άποστολή τους ανέθεσε στο γυρισμό τους :

Τι δεν θα έδινε ο Μό για να μάθη ! "Αλλά του ήταν άδύνατο να λάβη τη μικρότερη πληροφορία και ν' άκούση την έλάχιστη λέξη. Κατόρθωσε μονάχα να κοιτάξη κρυφά τους άγγελιοφόρους την ώρα που έφευγαν, και να παρατηρήση πως στις ζώνες τους είχαν παρασμένους και στερεωμένους καλά, μεγάλους χάρτινους κυλίνδρους. Τι να ήταν οι κύλινδροι αυτοί ; Τελεσίγραφο του Νγκουγιέν προς τις γαλλικές άρχές ; Γιατί βέβαια τη στιγμή που ο "Ασπρος Λύκος κρατούσε στα χέρια του έναν τόσο πολύτιμο δημηρο, τη μικρή Σιμόνη Νταλαάντ, μπόρεσε λαμπρά να υποβάλλη όποιους όρους ήθελε αυτός.

"Όστόσο τα περιστατικά που έπα-

"Τό ώρατο φέρετρο ήταν τοποθετημένο άπάνω σε δυο τρίποδα, κοντά σ' ένα μικρό βωμό."

κολούθησαν έκαναν τον Μό να υποψιασθή πως ο Νγκουγιέν έτοιμάζε ξανά κάποιο καινούργιο κόλπο.

Τό άπόγευμα, μερικοί ίθαγενείς από τα περίχωρα, εύλοκοποι ή μάραγκοι, έφεραν στο καραβάν-σεράγι ένα πολυτελέστατο κατακύνουργο φέρετρο, φρεσκοθερμικωμένο και στολισμένο όλόκληρο με σκαλισματα και ζωγραφική.

Για ποιόν προοριζόταν τό φέρετρο αυτό ;

"Η άμηχανία του Μό έφθασε στο όπέρτατο σημείο, όταν τό φέρετρο μεταφέρθηκε κρυφά και άθόρυβα και τοποθετήθηκε μέσα σε μια καλύδα που ως την ώρα είχε κρατηθεί άδεια.

Τό μαγειρέυμα και οι άλλες του δουλειές τον έμπόδισαν να ξεκαθαρίση αυτό το μυστήριο. "Όστόσο ή σκέψη του έλο εκεί τριγυρίζε.

Μετρούσε και ξαναμετρούσε τους

πειρατές, που τους γνώριζε όλους εξ έψεως, άλλ' ούτε έλεπε κανένας, ούτε άπ' αυτούς που έδλεπε φαινόταν κανείς διατεθειμένος να πεθάνη, έστω κι' αν θα λάβαινε την ευχαρίστηση να τον ξεπλώσουν μέσα στ' ώρατο έκεινο φέρετρο, που δίχως άλλο θα ήταν κι' ώρατα φοδραρισμένο από μέσα με μεταξωτό.

"Ο Τσοϋ, ο Τριέν-Κόατ μπαινόδωναν και κυκλοφορούσαν γεμάτοι ζωή και δύναμη. "Η Τι-Σάν βρισκόταν κι' αυτή πολύ καλά στην υγεία της. Κι' αυτό ήταν πολύ φυσικό μά κι' ή κακόγρια τα είχε καταφέρει έτσι, ώστε να τον άφήση να κρατήση αυτός έλο τό βάρος του φορείου στους ώμους του.

"Όσα για την δεσποινίδα Σιμόνη,

αυτή είχε φάει τό μεσημέρι με μεγάλη όρεξη κι' ούτε παραπονέθηκε καθόλου για την υγεία της. "Εξ άλλου τό φέρετρο φαινόταν εξαιρετικά μεγάλο γι' αυτήν, όπως άλλωστε φαινόταν εξαιρετικά πλούσιο για μια κοινή κογκάι.

"Ο Μό έξυψε όλη μέρα τό κεφάλι του για να λύση τούτο τό μυστήριο, κι' έπειδή ως τό βράδυ δεν τό κατώρθωσε, δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή κι' άποφάσισε να πάη να κατασκοπεύση.

Την ώρα εκείνη ή επιτήρησή του είχε κάπως χαλαρωθεί.

"Ο Τριέν Κόατ κάπνιζε όπισ μαζι με τον Μπα και δεν θα θυσίαζε την ευχαρίστηση αυτή για ένα βασίλειο.

"Ο Τσοϋ βρισκόταν στοϋ Νγκουγιέν που δίχως άλλο θα κατέστρωνε κάποιο μεγάλο σχέδιο, γιατί δεν είχε βγει όλη την ήμέρα καθόλου άπ' την καλύδα του, αλλά έμεινε κλεισμένος

μέσα σε στρατηγές που μελετά το σχέδιο της μάχης. Όσοι δεν είχαν δουλειά να κάνουν...

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΡΑΦΟΜΑΝΤΕΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ το γραφικό του χαρακτήρα φαίνεται ο άνθρωπος - ο χαρακτήρας του, η ψυχή του, ο νους του, η καρδιά του...

Αλλ' αυτές τις ημέρες συνέδη κάτι, που μ'έκαμε να αλλάξω έλγωδιόλου γνώμη και να συμπεράνω πως η γραφομαντεία...

τάπητος! Ο ξένος είχε μαντέψει και το «μεγάλο ταλέντο» του Παλαμά, και τη «μεγάλη πόρτα» του Σικελιανού...

Φυσικά, πιδ μεγάλη έντύπωση μου έκαμαν όσα είπε για μένα. «Ένας κύριος με χρυσή καρδιά ως 60 χρονών...»

Ακόμα πιδ μεγάλη έντύπωση μου έκαμε η στάση του γραφολόγου μπροστά στο αυτόγραφο της Αλίκης...

Νικά έλα τα εμπόδια, άνττει σε κόπους, ταλαιπωρίες, κακουχίες, κι ενώ από τόσο μικρή - από 15 χρονών κοριτσάκι - ήταν κιόλα...

Ολ' αυτά λοιπόν ο γραφολόγος τα μαντέψε από ένα γραμματάκι της Αλίκης, και μάλιστα βιαστικά και κακογραμμένο...

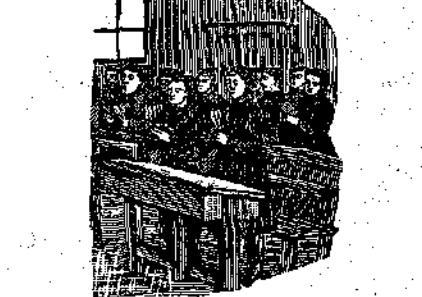
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Δυο κίστες εργαζόνταν άπάνω σε μια σκαλωσιά. Τα επίκινδυνα μαδέρια που δεν ήταν και καλά βαλμένα...

Γιάννη, λέει ο ένας, δεν θα μάς βαστάξει και τους δυό μας. Ο ένας θα μπορούσε να σωθεί. Είναι αλήθεια, Πέτρο, ποιος να θυσιασθεί; Έχω τέσσερα παιδιά, είπε ο πρώτος. Τότε, γειά σου, Πέτρο, είπε ο δεύτερος.

Και ο γενναίος εργάτης, πέφτοντας στο κενό, έγινε κομμάτια.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΥ ΜΩΛΟΥ ΤΗΝ ΑΚΡΗ

Τέτοια βράδια στο μάλο την άρη. Όντας γύρη ο ήλιος στη δύση. Τι χαρά! Τι φιλία! και τι δάκρυ! Πικραμένη καρδιά θέ να χόση...

Όντας μπάνει πανώρω και θετο Τό βαπόρι και σκίζει τα μαύρα Τά νερά στο βαρύ μεγαλειο Χαϊδεμένο στην δύση την αύρα,

Πώς χτυπάνε οι καρδιές, πώς κοιτάνε Στο σκοτάδι, του κάκου, τα μάτια Και μισόκλειστα δές πώς ζητάνε Κάποιον μέσα στα μαύρα του έσθια.

Θά τον βρούνε; Θά ναύσουν κοντά τους Άλλα μάτια που τόσο ποθάνε Ή θά κλάψη και πάλι η καρδιά τους Και θά πούνε πικρά: «Στ' άλλο θάνατο»;

Τι έλλειδες, τι όνειρα φέρνει Τό βαπόρι στο μάλο την άρη. Όντας ο ήλιος στη δύση του γένου, Τι χάρης, τι φιλία, και τι δάκρυ! (Μίμηση) Τζετζίνι

ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Όταν νοστιμούσε τη γής οι πρώτες οι βροχές κι ο ύψος νοτιάς φυσάει η ανέμη μου τις δάλασσες διασπείρει τις πλατιές και στο χωριό μου πάει. Σ. Σκιπης

Πάλ' η ψυχή μου άποψε βαρύνθη. Γιατί άραγε; Νάται μήπως το έκνευστικό αυτό τοίφ-τοάφ της Μαριτάκης βροχής στ' αντικρινό καλντερίμι και το μουντό χρώμα του θάλου τ' ούρανο;

Ό! αυτή η μελάγχολη μέρα, αυτός ο μελάγχολος καιρός που δε σ' άφνει να κίμης καμιά εργασία παρά σε φέρνει άθέλτητα στη συλλογή! Πηγαίνω άργά στο παραθύρο: τραβώ λίγο το κουρτινάκι κι άκουμπά το κέσπο μου στο τζάμι. Τό μάτι μου σπλάσνεται σ' ένα μέρος του δρόμου και μένει εκεί καρφωμένο. Δεν προσέχω τίποτα, ούτε το; διαβάτες που βιαστικοί τρέχουν κάτω άπ' τις άμπρέλλες τους, ούτε τα παιδάκια που παίξουν τσαλαβουτώντας στις λάσπες.

Τό μάτι μου στηλωμένο στο δρόμο μά ή σκέψη μου ταξιδεύει άλλο; Μιά ζεστή καμφούλα μ' ένα μικρό κανακεδάκι: ένα παραθύρο πιδ κει με δυό βαρείες χειμωνιάτικες κουρτίνες. Ψηλά στον τοίχο ένα ρολόγι χτυπά ρυθμικά: και στη μέση η φωτιά λαμπυρίζει και πότε-πότε ένα χέρι άναστατώνει τη στάχη που βγάξει γλυκαία θαλαπωρή. Σεις δυό γωνίες του καναπέ, δυό γυναίκες σιγομολούν.

Τό σπίτι μου! Η πατρίδα μου! Οί δυό γυναίκες είναι η μητέρα κι η γιαγιά μου και μιλούνε για μένα που βρισκομαι στην ξενιτιά.

Τέτοια όρα θά σχολνοόσα θά καθόμουνά στο μικρό γραφείο μου και θ' άρχιζα τό διάβασμα για την έπαρση.

Και βλέπω της εικόνας τη μαγεία με τό μάτι στηλωμένο στο σημείο εκείνο του άκόμιστου δρόμου της Αθήνας.

Μά ή άναπνοή μου θαμπώνει τό τζάμι. Και τό μάτι δε βλέπει πιδ τό δρόμο με τη λάσπη, κι' ούτε ή ψυχή πιδ

την όμορφη σκηνή της πατρίδας. Σηκώνω τό κεφάλι. Αλίμονο! Ο καναπές με τό δυό άγαπημένα πρόσωπα έσβυσε: φωτιά δεν υπάρχει, και τό παράθυρα κουρτίνες δεν έχουν.

Τη γυμνότητα της κόμαρας ένα τραπέζι μόνο μισοσκεπάζει με λίγα βιβλία πανεπιστημιακά. Στο τζάμι μά χοντρή σταγόνα βροχής κατακυλά. Νάν' άραγε της ψυχής μου τό δάκρυ; Αήμιος Άνθος

ΣΤΗ ΘΕΟΣΚΕΠΑΣΤΗ

Κάθε χρόνο την πέμπτη εβδομάδα των Νηστειών γίνεται στο νησί μας ένα μεγάλο πανηγύρι. Είναι η γιορτή της Θεοσκεπαστής.

Πάνε πολλά χρόνια που οι εθσθεϊς κατοικοι της εποχής εκείνης άποφάσισαν να κτίσουν μία μεγάλη εκκλησία της Παναγίας στη νοτιοανατολική πλευρά της Χώρας. (όπως λένε την πρωτεύουσα της Άνδρου). Τό κτίσιμο προχωρούσε γρήγορα και καλά, σύμφωνα με τό ζήλο που άρχισε, μά σάν τελείωσε είδαν πως δεν είχαν χρήματα για να κόνουν τη στέγη και πλησίαζε χειμώνας! Η λύση τους πιδ δεν θά βλεψαν την εκκλησία τελειωμένη, εκπληρωμένος έτσι ένα μεγάλο πόθο, ήταν πολύ μεγάλη, μά τί μπορούσαν να κόνουν, άφου δεν είχαν λεπτά!...

Σά λίγες μέρες άρχισε να φυσά άέρας πολυ δυνατός, τρικυμία μεγάλη σηκώθηκε, τό πέλαγος βούιζε κι άφριζε! Τρεις μέρες έξακολουθούσε τό ίδιο, οι γεροντότεροι έλεγαν πως δεν είχαν ξαναδει τέτοιο κακό!

Τ' άργό της τρίτης μέρας ένα καιμ φάνηκε να περνά άνοικτά φορτωμένο ξυλεία. Κινδύνευε να πνιγεί! Ο καπετάνιος στην άπελευσία του πέταξε τό φορτίο στη θάλασσα. Τά κύματα άπέσως πήραν τό ξύλο στον τρελλό δρόμο τους και κνηγώντας τό ένα τ' άλλο τάφεραν στην άκτι. Έφεραν άκατάπαυστα άλλα κι άλλα, ενώ ή μανία του άνέμου άρχιζε σιγά-σιγά να παύη, δίνοντας εδωκία στο καιμ να ξεφύγη κατά τη Χίο. Κι' όσοι άπό τό σπίτι τους παρακολουθούσαν τη φοβερή μά συγκινητική αυτή σκηνή, ένοιώσαν τό μάτι τους να βουρκώνουν κι' είπαν: Τά ξύλα για την Παναγία.

Και καθόνας βλέποντας τό θαύμα, ένοιωσε την άνάγκη να προσφέρει άπό τ' άπαραίτητα για τη ζήση του λεπτά, ύστερώντας τον εαυτό του, ή δε, τι πολύτιμο είχε χροσαφικό, κι' έτσι ή εκκλησία στεγάστηκε και τη βάφτισαν Θεοσκεπαστή, άφου άπό θεϊκή χάρη έγινε ή στέγη.

Όταν τελείωσε έγινε ένα μεγάλο πανηγύρι κι' άπό τότε έξακολουθεί να γίνεται κάθε χρόνο, άμιλλώμενο τό προηγούμενο σε λαμπρότητα και μεγαλειο. Γιατί σήμερα ή εκκλησία άπό τις δωρεές και τά ταμάτα, που ή εύσέβεια κι' ή πίστη στο θαύμα του λυτρωμού άνέαν που ύποφέρουν φέρνει, έχει στολιστεί με τον καλύτερο τρόπο. Κάθε χρόνο έρχεται ο Δεσπότης άπό τη Σύρο και κάνει μονοκκλησιακή λειτουργία που την άκολουθεί λιτανεία.

Βλέποντας άπό κάποιον έξώστη τό πλήθος των ανθρώπων κάθε φύλλον και ήλιους που είχε μαζευτεί άπ' όλες τις άκρες της Άνδρου για να προσκυνήση την θαυματουργή εικόνα της Παναγίας, να σερφώνεται και να συνοστίζεται στην πλατεία Καίρη για ν' άκούση τό κήρυγμα του Δεσπότη, ο νους μου έτρεχε άθέλτητα στο προσοχημα που γίνεται αυτές τις μέρες στους Αγίους Τόπους, μαζεύοντας πιστούς άπ' όλες τις άκρες του Χριστιανισμού.

Μύρον της Άνδρου

ΣΤΙΓΜΕΣ...

Είναι στιγμές που λαχταρώ πάνω σε πλοιο να βρεθώ, Κάποιας αυής την όμορφη τριανταφυλλένια όρα, Και ν' αντικρύξω όδρανό μαζί χουσό και γαλανά Και να θωρώ κάθε στιγμή κι' άλλη καινούργια χώρα.

Είναι στιγμές που σε ήσκαρό, μέγο δασάκι λαχταρώ! Άχ, να βρεθώ! Και τό πουλιά ν' άκούω πως λαλούνε! Παντού όροσά, παντού νερά, ονάκια έξοισστα τρελλά Και τ' άγερόνια στα κλαδιά να σιγοτραγουδούν...

Κι' είναι στιγμές που στο γιαλό, τό ζαφειρένιο να βρεθώ "Ω, πώς ποθώ!... Στην άγκαλιά μιάς βάρκας να ρεμβάζω. Γύρω μου γλάροι χροσποί... στη θάλασσα την άνοιχτή Κύματ' άφροστεφάνωτα μονάχα να κοιτάζω...

Μόνο την όρα τη γλυκαία, την άγια και τη μυστικά, Τού δελινού, στο σπίτι μας πώς άγαπώ να μένω... Μιά γεμά μαννούλα λατρευτή και μι' άδελφούλα γελαστή... Και γύρω άσωμα γλυκού άγάτης σχορπισμένο...

Μακεδοναπούλα

Η ΜΗΤΕΡΑ

... C'est à notre mère que se rattachent les plus doux souvenirs de notre enfance...

Ένα μαγιάτικο πρώι μπήκε η μητέρα μου στην κάμαρά μου, φέρνοντάς μου ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα, και λαμπρή σαν μία άκτινα του ήλιου.

Είχα ανάλαβει άπό μία μικρή άρρώστεια, γι' αυτό με είχαν καταδικάσει να μένω στο κρεβάτι για να είμαι ξεστός. Και βλέποντας τις άκτινες του ήλιου να μπαινούν άπό τό κλειστά παντζούρια, στενοχωρούμουνά άνάμεσα στις κουρτίνες του άσπρου μου κρεβατιού: ήθελα να σηκαθώ, να βγω, ήθελα προ πάντος να δω τη μητέρα μου, τη μητέρα μου με κάθε τροπα!

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε χαμογελώντας. Ά! την ξαναβλέπα τόσο καλά άκόμα, έτσι όπως μοι φάνηκετότε, στο κακόφλι της πόρτας, φθάνοντας στο κακόφλι της πόρτας, φθάνοντας με μία άκτινα του ήλιου. Τά ξαναθυμάμαι όλα της, την έκφραση των ματιών της καθώς κοιτάζαν τό δικά μου, τον τόνο της φωνής της, και τις λεπτομέρειες άκόμα της παλιάς της

τουαλέττας, που δά φαινόταν στους άλλους σήμερα τόσο κομική...

Μαζί με το μπουνέτο τριαντάφυλλα μου έφεραν και μια γλάστρα με λουλούδια, κακομμένη με πολλή χάρη...

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Θυμάμαι μια νύχτα υπέροχη που πέρασα έξω απ' την πόλη, σ' ένα δρόμο που κοβόταν απ' τον Ροδανό η τον Σόν...

Όλη έκλεινι την ημέρα έκανε φοβερή ζέστη, αλλά το σούρουπο ήταν εξοχικό! Η τριανταφυλλιά δρόμους το καταιγιστικό χορτάρι...

Σταμάτησα επιτέλους για να ξεπλυθώ ήδονικά πάνω απ' ένα εύλινο σπιτάκι σκύλου που σχημάτιζε ένα είδος τραπέζιου...

Είχε καλά πιά δημιουργήσει όταν άνοιγοντας τα μάτια μου είδα τον ήλιο, το νερό, την πρασινάδα...

Σφιγές

ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ ΖΩΗΣ

Να πεθαίνεις στον αγώνα και να σκορπίζεις μια μεγάλη ψυχή.

Νίτσος

Έζησε όσα χρόνια μέσ' στην πλέγια χάρη. Κι' όστρα ένα τάφος κλεινονας Κείνον, που νόμιζε παντοεινόν στη ζωή σύντροφος...

κριό της παιδί. Μάταια ζήτησαν να την λυγίσουν οι μπόρες της ζωής...

Μέσ' στο ζοφερό νής μοναξιάς της σκοτεινιάσας αγωνίστηκε μ' άλφωτο πυρσό για το παιδί της...

Το παρόν σβύναται αγνά-αγά από μικρός της και συνήθισε τώρα να ζήμ...

Η ανάσα του ρολογιού τοδ χρόνον κοντεύει να σταματήσει στην ώρα που θα σημάνη το ήλιόγευμα της ζωής της...

Άγγη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΚΑΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ

Μια μέρα ο <Μισέ-Τζανής> κι' ο <Μισέ-Μπουολής> περπατούσαν αρματωμένοι έξω από την πόλη...

φια, όταν εξαφν βλέπον ναρχεται από μακριά ένα <καγκάλαι>...

— Ουγού, λέει ο <Μισέ-Τζανής>, κάμνοντας το σακυρό του...

Και λέγοντας αυτά παίρνουν δρόμο, κι' όπου τους πιάσας!

Αάμωv

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Νάρκισσος, βγαίνοντας από το κοιμητόριο...

— Περίεργο πράγμα! Έκοφα τα μαλλιά μου και το καπέλλο μου μεγάλωσε!

— Σὺ Ἀσκληπιέ, έφαγες τὰ κεράσια; — Όχι, μαμά! — Πάς; αφού εγώ βρήκα τὰ κουκούτσια...

— Βλέπεις λοιπόν! Έγώ τὰ δικά μου τὰ κατάπια...

Βιβλική κριτική: Ο μαθητής: — Κύριε δάσκαλε, σπύν Παράδεισο που είχε όλα τα ζώα...

Δάσκαλος: — Μά και βέβαια. Ο μαθητής: — Μά πώς τρέφονταν αφού ο Αδάμ και η Εβα δεν είχαν φρούτματα...

Ταξιδιώτης

— Λοιπόν, Μίμικα, θα καλέσουμε στη γιορτή σου, τις δυο σου φιλένδες, τη Λίνα και τη Λένα...

— Έβρεις, μαμά, μοιάζουν τόσο πολύ οι δυο τους, που το ίδιο κάνει, αν καλέσουμε μόνο τη μιά...

Ο Ίδιος

ΕΛΛΗΝΟΓΡΕΦΙΑ ΤΗΣ «ΑΙΝ ΠΛΑΣΗΣ»

Αθήνα, 42 δόξ Εδρηπίδου την 28 Ιουνίου 1934

ΑΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με υπαρκτές γραμματόσημο: ζυγίζετε τα! — Δεν άπαντάς σε άπορίες που τις λέει ο <Οδηγός των Συνδρομητών> διαβάστε τον!

ΕΒΕΤΑΣΕΙΣ! Όλα σχεδόν τα παιδιά μου—λέγα σχεδόν, γιατί είναι και μερικά που έχουν τελειώσει το σχολείο—μου γράφουν ότι κάνουν τώρα εξετάσεις...

Ο Ταυρομάχος, αν και δάν άνηκε, λεί, στους ασφούς του κύλλου μας; που ήταν, μέσ' πληροφωρίει: <Ροταρία> είναι ένας διεθνής σύλλογος με ανθρωπιστικούς σκοπούς...

Ανεύρωπος της Δόξης, έχω μπροστά μου ένα παλιό σου γράμμα—? Μα του—που είχε παραπέσει και γι' αυτό έμεινε ως τώρα χωρίς απάντηση...

Η Γοργή Φαροπούλα, Οδηγός και αϊτή, με πληροφορεί ότι ο <Οδηγός> είναι ανάλογος με τον Προσκοπισμό...

Τι τή θέλεις λοιπόν τή Στιχουργική; Διάλεξε άραχίξ ένα μέτρο, ένα ρυθμό, όπου σάρεσόν, κι' έβραχούθαι κανονικά, μετρώντας και... τομπανίζοντας...

Οι διαγωνισμοί τώρα θα τελείωσαν και περιμένο, Ρεζέτρεφ, τα συχάρια τὰ βέβαια αποτελέσματα. Βέβαια κι' άλλες διαπλοσοπολίες θα μείνουν το καλοκαίρι στη Γαρούδα...

Κι' έγω, Ροδωάκτιλη Ήώς, είδα με χαμίρι στην εφημερίδα πώς ήσουν «το πλάνο» χαμόγελο και το στόλισμα... αυτής

της σχολικής εορτής, όπου έπαιζες δράμα και χάρσφας με τόση επιτυχία...

Είμαι πολύ περήφανη όταν άκούω να λένε πως ή Διάπλοσιν είναι το καλύτερο έλληνικό περιοδικό...

Εβρεις άπίσης πώς δυό φωνήεντα στη σιρα προφέρουνται σαν ένα. Π. χ. σε <γιοργί-ζω-άπό>, το <ω> είναι μιά συλλαβή...

Από τὰ Κοσμάλα βγαλμίνων Τών Έλληνων τὰ ίερα

πιάς! ούτα το μέτρο θά κρατιόταν το ίδιο ούτε ο ρυθμός, Γιατί οι συλλαβές ήταν έννα και όκτώ, κι' ο τόνος, στον πρώτο στίχο, θάπαιρτε στην τετάρτη και στην εγθοη συλλαβή...

Απ' τὰ Κοσμάλα βγαλμίνων Τών Έλληνων τὰ ίερα

Πολό μ' ευχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα, Ύπονοβάτη—θα είδες πώς αυτό το ψευδώνυμο σου ένέκρινα «για να δράσας»... κι' έβλαψεν να μου γράφας συχνά...

Μυρτίλλη, χάρη που είσαι τώρα καλά. Ό, βέβαια που θα σου περάσει κι' αυτή η άδυναμία. Όσο για τήν έκδρομή που έχασες, δε βαριέσαι! Έχεις καιρό για έκδρομές που να τις βραβείς...

ση και στις δυό γλώσσες;—Άφού λές πώς είναι τόσο όμοια, φέρς μου τ, αν θέλεις...

Δέν είσαι; ή μόνη, Μακεδονοπούλα, που φοβάσαι τις βροντές και προπάντων τις άστραπέδες...

Και το 9 είναι πολύ άριστός βαθμός, Κλέφτη του 27, γιατί όμως να μην είσαι για 10; Βλέπω από τα γράμματα σου πώς είσαι παιδί...

Από τὰ Κοσμάλα βγαλμίνων Τών Έλληνων τὰ ίερα

Πολό μ' ευχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα, Ύπονοβάτη—θα είδες πώς αυτό το ψευδώνυμο σου ένέκρινα «για να δράσας»...

Πηγαίνισσα τών Δολλαρίων, και το σημερινό σου γράμμα μου έφερε πολύ άπως όλα σου. Σύμπτωση να μη σου άπαντήσω σε χαμμά άπορία σου και δέν έπρεπε να τήν άποδώσας σε δυσάρεσκαια...

Μπιλ-Σπιλ, καθόλου δέν έπρεπε να σέ λυπησό η άπόρησι, αφού μάλιστα ήταν για λόγους επικαιρότητος. Τό νέο σου κομμάτι δέν τή διάβασα ακόμα...

τανό» πού μέ τήν εξέλιξη έγινε κότα—βήκησ από έν' αὐτό πού έγινε μόνο του. Μόνο του... δηλαδή ένας λόγος είναι. Γιατί κανένας δέν ξέρει πῶς ἐμφανίσθηκε ἡ ζωή στον πλανήτη μας. Ἐνα μόνο είναι βέβαιο, ὅτι ἄρα τὰ πρῶτα τὰ ἔκαμε ὁ Θεός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-κεύεται, ἂν δέν συνοδεύεται ἀπό τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακουφόμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀπόκουν σὲ ἀγρία καὶ ἄρα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ὑπνοβάτης, ἄ. (2x3=); Ἰσρός Βράχος, ἄ. (ΒΠ). Μιάσκα, κ. (ΤΠ). Ἀττικός Ὀρίζων, ἄ. (ΔΚ). Καρούτις, κ. (Μαργαρ. Βασιλ.). Εὐθυμο Γέλιο, κ. (ΠΠ);.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Γαλάζιος Ἀγγελος, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μάρβελ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη πῶς πήγαν λοιπὸν αὐτὰς οἱ ἀγγελικὲς ἐξετάσεις; ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 7,20) **Γαλανὴν Παιραιωτοπούλου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἀποδείξεις ἔσται! τῶρα πού περρασαν ἄρα, ἐλπίζω νὰ κρατήσης τὴν παλιά σου ὑπόσχεση) δ κ. Φαίδων, ἑκατομύλιος τοῦ σεβάστου θείου, σοὺ στέλνει πολλὰ χαιρετίσματα) **Διόνιον Θρύλον** (μπράβο! εὐχαίρι τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ στὰ ἐπιλοικα μαθήματα) ὦ, ποῖος πιστεύει σὲ «γροσουζιάς»! γι' αὐτεῖο λάβε καμμιὰ φορὰ πῶς δ.τ. γίνεται Τρίτη ἢ 13ῃ τοῦ μηνός, δέν πετυχαίνει) **Δήμιον Ἀνθῶν** (δὲν εἰδιάδασα αὐτὸ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Καμπάνη καὶ δὲν ξέρω γὰρ ποῖόν «Γλωσσικό Ὀμιλο» μιλοῦσι; οὔτε ἄκουσα νὰ ἰδρῶθηκε τελευταῖα κανένας τέτοιος» μὴν ἐπρόκειτο γὰρ τὸν παλιὸ ἀ' Ἐκπαιδευτικὸ Ὀμιλο»—Δελμούζου, Τριανταφυλλίδη, Γληνοῦ κτλ.—πού προκάλεσε τὴν ἐκπαιδευτικὴ ἀναγέννηση καὶ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς δημοτικῆς γλώσσας στὰ σχολεῖα; μὰ δ' «Ὀμιλος» αὐτός, πού οἱ ἀντίθετοι τὸν ἔλεγον «Ἀνεμ-ὄμιλο», ἔκαμα τεράστιο ἔργο κ' ἀναφέρεται πολὺ συχνά) **Μπετάρβεν** (τὴν ἴδια βέβαια ἐπιτυχία θὰ εἶχες καὶ στὰ ὑπόλοιπα μαθήματα» σοὺ ἔσται τὰ φύλλα κ' εἶπα στον κ. Σενόπουλο ἄρα μοῦ γράφεις γιὰ τοὺς «Πρόσφυγες», τὸ νέο του μυθιστόρημα πού δημοσιεύει ἀπὸ Νέον Κάμαρο, κ' εὐχαριστήθηκε πολὺ) **Μαργαρένη Τριανταφυλλοῦ** (πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ μεγάλο σου γράμμα καὶ πῶς ἀποσπῶμαι πού ταλαιώσο ὁ χρόνος πρὶν ἔρθῃ ἡ σειρά τοῦ γιὰ ἔκτανη ἀπάντησῃ; εἶπα, σὶδὸν κ' Φαίδωνα ἄρα μοῦ γράφεις γιὰ τὴν παράσταση τῶν «Φοιτητῶν» ἀπὸ τῆς Δραματικῆς Σχολῆς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ναι, ὁ φίλος μας **Τάσος Λούζης** ἀπὸ ἀγάπη στον ἥρωα αὐτοῦ τοῦ ἔργου πήρε τὸ ψευδώνυμό του» θὰ πῶ σὺ **Βλάση Πήλιο** πῶς δ' Ἐρυστάλλης γεννήθη τὸ 1861 καὶ πέθανε τὸ 1894) **Ε. Δρόσαν** (τὸ διήγημα ὠραίο, ἀλλὰ ἡ μεταφράση ἀτακτὴ) **Κουκουτσάνη** (εἶδα τίς διαφορὲς σου μὲ τὴν Ἑλληνί, ἀλλὰ ἔχεις δικαίωμα: δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τῆς μοιάζης σ' ἄρα αὐτὴ ἢ ἀντίθεση μεταξύ σας ἀποτελεῖ μὴ ἀρμονία καὶ καθένα ἴσως πολὺ καλὴ... σὺ εἶδος τῆς) **Ἀγριοβιολέτταν** (παρμένω τὴν ἀδερφή σου κ' ἔρχομαι πού δὲν θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ πῶς πήγαν οἱ διαγωνισμοί;) **Ἀγγραμπελὴν** (ἀπὸ τὴν παραμένην ἑβδομάδα ἔχω ἔνα γράμμα σου μὴν ἀνυσχίζῃς, θὰ σοὺ ἀπαντήσω) **Ἡρωϊκὴν Φέσαν, Πληγωμένην Καρθούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ἄρα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 'Ιουνίου ἀπαντήσῃς σὺ ἐρχόμενος.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1898) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ἐπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ ταύτων, οἱ μὲν **Τόμοι τῶν ἔτων 1894—1928** τιμῶνται ἑκαστος (ἔκ σελιδῶν 416) ἀραφῶς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ **Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933** τιμῶνται ἑκαστος (ἔκ σελιδῶν 624) ἀραφῶς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὸς ἔνα τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀραφῶς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 εἴτε ἀραφῶς εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 30 Ἀυγούστου.

366. Δεξιόγραφος
Σύνδεσμος, ἄρθρο οὐδέτερο
Καὶ βασιλεὺς πολὺ ἀρχαῖος
Ἐνωθύνονται; Αὐτοκράτορας
Ἀμῶσος γίνονται Ρωμαῖος.
Μικρ-Ἐπιλ.

367. Συλλαβογράφος
Σύμφωνο μὲ κτητικὴ.
Νὰ καιριόσῃ ὅποιος μορῶσῃ.
Γύρω θάλασσα θὰ ἰδῇ
Καὶ ξηρὰ μέσα στὴ μέσῃ.
Ἴαις

368. Στοιχειογράφος
Στὸν κάθε τόπο εἶν' ἄλλο
—Θερμὸ, ψυχρὸ, γλυκὸ—
Μὰ μιὰ οὐρὰ ἂν τοῦ βάλῃ,
Ἀρῶσος... θάναθός.

369. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς
Ἀντὶ Ἀέλια, Μί τῆς Βάτω,
Ἐπετα μὲ τὸ κάλλος,
Ὅχι οὐ ποῖον ποῦ χαμένον;
Νῆσος ἦταν, νῆσος μένει.
Μικρὴ Προσωποδοφερός

360. Διευρωτὸν
* * * * * = Ἀρχαῖος ποιητῆς
* * * * * = Μοῦσα
* * * * * = Ἑλληνικὸς ἀνεῖμος
* * * * * Καταστρέφει προσωπείας
Ἀλκυονίς

361. Κρυπτογράφιμον
1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 6 = Ἀρχ. ἐπιστήμων
2 9 8 5 6 = Ἰστορικὸς Ἑδρώτης
3 2 5 4 2 5 8 = Γεωργικὸν
4 9 8 5 6 = Νῆσος
5 8 5 6 = Ζῶον
6 4 8 4 9 2 = Ζυγίσι
7 1 2 5 6 = Ὄρα
8 9 6 6 3 = Πτηνὸν
9 2 3 = Θεῶ

362-366. Μακρὴν Διφθόγγον
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς διφθόγγου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ εἶλαι τῶσαι λέξεις:
πηλός, ἄρα, θέμα, κῆμα, ἦλος
Χλωμὸ Ἀσλοῦδι

367. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχμιά των ἢ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ῥήτορα:
Ἐναρξίς, βύθος, ἀπροσῆχη, κῆθος, πικρῶ, θόρυβος.
Φαέθων

368. Φωνητετόλιπον
μὲν - θρ - μ - πθ
Ἀσπρὸ Ἀραπέκι

369. Γρίφος
κε λι κες
με κε κε λι λι κες κες
δὲν τρεχ λι λι ν' τέκο
κε κε λι λι κες κες
κε λι κες
[Διμῶδες Αἰγίωμα, τοῦ ὁποῖου ζῆτεῖται καὶ ἡ λύσις].
Κρυφὸ Σχολεῖδ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 16
168. Καλίμι (γὰ, λυκοῖ).—169. Χημῆν.—170. Ὁ ἥλιος, ἢ Ἡλεια, τὸ Ἴλιον.—171. 10x6=60, 10x8=80, τὸ ἄλον 90.—172. ΚΑΝΤΙΟΣ (Ἀγνάλος, Νίνος, Τασάνα, Ἰκόνιον, οὐκ, Σίννος).—173-177. Διὰ τοῦ τίτλου ΡΑΣ: Κράσος, ἄρασις, Ἴλαος, Ἀδραστος, γάσαν.—178. ΙΟΚΑΣΤΗ-ΚΡΑΝΑΟΣ-ΤΟΜΥΡΙΣ (ΙΚΤίνος, ὈΡΟσή, ΚΑΜῆλος, ἈΝΥτος, ΣΑΡδῶ, ΤΟΙούτος, ἩΣΣον).—179-183. Λύκαινα, Λύκαιον, Ἀλκυών, Λακωνία, Ἐλικῶν.—184. Ἐσα γενναῖος (ἐς ο γ', ἐν ε ὡς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10: τὸ καλὸ λέξεις μὲ ἄλλη εἶται χεῖρα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 80 λεπτὰ ἢ λέξες: μὲ ποῦσα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χαριετός στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδραμηταὶ πληρώνουν τὴ δικαί. Ἡ προληρημὴ εἶναι ἀπαράτητη.

[ΑΔ'—335]
Ποῖα ἀδύναμικὰ ψυχὴ θὰ μὲς ἀρνήθῃ ἕνα τῆς τετραδικῆς. Στείλατε γιὰ καθῆνα χωριστὰ: Θάλασιαν Χριστοπούλου, Πρατικὸν διευκέρους 32, Ἀθήνας.
Μασκῶν, Ὀλιβιέρος Κρόμβελ, Γαλάζιος Ἀγγελος

[ΑΔ'—337]
Τζουκόντα, πῶτε λογαριάζεις ν' ἀνταποδώσης τὸ τετραδικά μου; Ἀγνάθι

[ΑΔ'—338]
Χίλις εὐχὲς στὴ γιορτῇ σου, καλὴ μασ Μυρτοῦλα.
Ἐλάτῃ, Λεβάντια

[ΑΔ'—339]
Γκόλφ, Ναυτάκι, Νινούλα, παρμένω τετραδικά σας. Καμῖλα Χόρν, Νάλλη, τί γίνεσθε; Παρθμὸς τοῦ Νόρτερον

[ΑΔ'—340]
Ταξιδιώτῃ, ἀλληλογραφεῖς; Στείλα Δ/ση.—Μυρτάλλῃ, βρῆς με ἂν μπορῆς... Ἀντιό Μαστέλλο

[ΑΔ'—341]
Νέγλη, Ἀνίτζα, Μυρτάλλῃ, γιατί δὲν ἀνταποδίδετε τετραδικά μου; Φίγκαρο, τί γίνεσαι; Τρόσια σὺ Νερὸ